

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Бургас, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Светла М. Цолова
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора Е. Янч. Ч.
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Дакова Наказателно дело за възобновяване № 20232000600110 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 424, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК. Образувано е по искане на изрично упълномощен от осъдения М. М. Х. защитник - адвокат Г. К. от АК-Бургас за възобновяване на внохд № 29/2023 г. по описа на ОС-Сливен и отмяна на постановеното по него решение, с което по отношение на искателя Х. е потвърдена присъда № 58/15.11.2022 г. по НОХД № 86/2022 г. на Районен съд – Нова Загора.

В искането се релевират касационни основания по чл. 348, ал.1, т.2 и т.3 от НПК за възобновяване на наказателното производство по чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Поддържа се, че в хода на развитото се пред първата инстанция разпоредително заседание е било нарушено правото на защита на осъденото лице, като не е била дадена възможност на единия от упълномощените защитници – адв.С. да вземе отношение по всички въпроси от кръга по чл. 248, ал.1 от НПК, включително по въпроса за необходимостта от назначаване на преводач. Нарушението на процесуалните правила се подкрепя и с довод, че упълномощеният от Х. втори защитник – адв.Я. е бил напълно лишен от възможността да изрази становище по въпросите, подлежащи на обсъждане в разпоредителното заседание. Горният подход на съда се сочи, че е повлиял

правилността на преценката му относно необходимостта от назначаване на преводач на осъдения, както и формиране на изводите за наличие на основание за разглеждане на делото по реда на особените правила. Твърди се също, че при произнасяне на определението по ал.5 на чл. 248 от НПК, съдът не е дал отговор на направените от защитата възражения за допуснати в хода на ДП съществени процесуални нарушения, изразяващи се в пороци при събирането и проверката на доказателствата. Навеждат се доводи за наличието на съществено противоречие в мотивите към присъдата, засягащо въпроса за степента на вледене от осъдения на българския език, рефлектиращо върху правото му на защита. Явната несправедливост на наказанието е аргументирана с незаконосъобразен отказ от приложението на чл. 55 от НК, предпоставки за който законов ред за отмерване на санкцията се твърди, че са налице. С горните съображения е направено искане за възобновяване на наказателното производство и връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд, алтернативно – оправдаване на осъдения по предявеното му обвинение по чл.343б, ал.3 от НК или намаляване размера на наложеното му наказание при условията на чл.55 от НК.

В съдебно заседание пред АС-Бургас искателят – осъдено лице М. М. Х., редовно призован, не се явява, като в писмена молба до съда същият е декларирал, че не желае да участва лично в процеса. Осъденият се представлява от упълномощения защитник – адвокат Г. К. от АК-Бургас, която поддържа искането за възобновяване на наказателното производство ведно с подробно изложените в него доводи. Изтъква, че допуснатите от първата инстанция нарушения на процесуалните правила, въведени в искането като основание за възобновяване на делото, налагат отмяна на постановената присъда и връщане на делото за новото му разглеждане от фазата на разпоредително заседание. В алтернативен план моли за отмяна на присъдата и постановяване на нова – оправдателна такава спрямо Х. или намаляване на санкцията с приложението на чл.55 от НК.

Представителят на АП-Бургас изразява становище за неоснователност на искането на осъдения Х. за възобновяване на наказателното дело и предлага същото да бъде оставено без уважение. В противовес на наведените в искането твърдения за ограничаване правото на защитниците да изразят становище по въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК сочи, че по делото е било

представено писмено становище от двамата защитници и осъденото лице, подписано от тях, в което се установява, че същите са изразили позицията си по всеки един от въпросите, предмет на разглеждане в разпоредителното заседание. Преценката на съда относно липсата на необходимост от назначаване на преводач в процеса прокурорът намира за правилна, в подкрепа на което становище сочи факта на притежаване от осъдения Х. свидетелство за управление на МПС, издадено в РБългария, обстоятелството, че последният е полагал подписи в документи на български език, направено от Х. изявление в съдебно заседание на 07.09.2022г., че разбира български, подкрепено от показанията на полицейските служители, извършили проверката за алкохол и не на последно място личното впечатление, което първата и въззивната инстанция са придобили от умението на осъдения да разбира и говори на български език. Относно наведения в искането довод за наличие на съществено противоречие в мотивите на присъдата, засягащо позицията на съда по въпроса за владееенето от осъдения на български език, прокурорът изтъква, че подобно не се констатира. Изразява съгласие с аргументацията на решаващите съдилища по въпроса за размера на наказанието, наложено на осъдения, като доводите за приложимост в случая на чл.55 от НК намира за неоснователни.

Бургаският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличието на основанията за възобновяване, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Същото е подадено от процесуално легитимирано лице, в срока по чл. 421, ал. 3 НПК. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 НПК, при посочени основания по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348, ал. 1, т.2 и т.3 от НПК.

Разгледано по същество, искането е неоснователно. Съображенията за това са следните:

С присъда № 58 от 15.11.2022 г., постановена по НОХД № 86/2022г., РС-Нова Загора е признал М. М. Х. за виновен в това, че на 07.01.2022г. в с.Стоил Войвода, общ.Нова Загора управлявал лек автомобил „БМВ Х3“ с рег. № СВ .... АТ, след употреба на наркотични вещества – амфетамин и метамфетамин, установено по надлежния ред с техническо средство – „Дрегер Дръг Тест 5000“, с фабр. № ARLK 0024, поради което и на основание

чл. 343б ал.3 от НК и чл.54 от НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от една година, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим, и глоба в размер на 500 лв.

На основание чл. 343г от НК съдът е наложил на М. М. Х. наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от една година, считано от датата на отнемане на СУМПС.

На основание чл. 68, ал. 1 НК съдът е привел в изпълнение наказанието от шест месеца лишаване от свобода по НОХД № 661/2021г. по описа на РС-Ихтиман, за което е постановил да се търпи при първоначален „общ“ режим.

Първоинстанционният съдебен акт е бил предмет на въззивна проверка и потвърден с решение № 36 от 20.02.2023г., постановено по ВНОХД №29/2023г. по описа на ОС-Сливен, с произтичащите от това правни последици - необжалваемост и юридически стабилитет на присъдата.

Доводите на искателя за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради това че в хода на проведеното на 04.05.2022г. разпоредително заседание пред първоинстанционния съд на двамата защитници не е била дадена възможност да изразят становището си по въпросите, включени в обхвата на чл. 248, ал.1 от НПК, както и че при произнасяне от съда на определението му по ал.5 на чл. 248 от НПК не е бил даден отговор на направените от защитата възражения за допуснати в хода на ДП съществени процесуални нарушения, изразяващи се в пороци при събирането и проверката на доказателствата, са неоснователни.

Данните от протокола за проведено на 04.05.2022г. разпоредително заседание пред първата инстанция сочат, че въпреки редовното призоваване на Х., същият не е присъствал и не е посочил уважителни причини за неявяването си, като защитата му в процеса е осъществена от двама упълномощени от него защитници – адвокат С. от АК-Стара Загора и адвокат Я. от АК-Сливен, които не са се противопоставили делото да се гледа в отсъствие на Х.. Видно също от протокола, с предоставяне на думата на защитника С., същата последователно е изразила становището си по въпросите, включени в обхвата на чл. 248, ал.1 от НПК, като извън коментара й са останали само визираните такива по т.5 на чл. 281, ал.1 от НПК - „разглеждането на делото при закрити врати, привличането на резервен съдия или съдебен заседател, назначаването на защитник, вещо лице, преводач или

преводач на български жестов език и извършването на съдебни следствени действия по делегация“. Пропускът на защитника обаче да заяви становището си по цитираните въпроси, не може да се приеме, че е следствие наложено й от съда ограничение във времето или лишаването й от правото да вземе думата, доколкото подобни данни не се извличат от съдържането на съдебния протокол. В случая е видно, че по повод реплика на прокурора, с която същият се е противопоставил на претенцията на защитата за събиране на допълнителни доказателства /протоколи за проведени медицински изследвания на Х./, между страните е бил провокиран спор, с множество изказани становища, което очевидно е обусловило и пропуска на защитниците да вземат отношение и по въпросите, визирани в т.5 на чл. 281, ал.1 от НПК. Обстоятелството обаче, че никой от защитниците не е изразил устно позицията си относно тези, подлежащи на обсъждане в разпоредителното заседание въпроси, не може да се счете, че е повлияло правото на защита на осъдения, както се твърди в искането за възобновяване. Това е така, тъй като е видно, че двамата упълномощени защитници, както и самият подсъдим са упражнили даденото им от закона право по чл. 247б, ал.3 от НПК, като с нарочна писмена молба, вх. № 1373/15.03.2022г. същите са депозирали пред съда своя писмен отговор на всички въпроси по чл. 248, ал.1 от НК, включително по т.5 на чл. 248, ал.1 от НК /спр. л.12-13 от НОХД № 86/22г. на РС-Нова Загора/. Молбата се установява, че е подписана лично от защитниците и осъдения Х., даващо основание за извод, че всеки от тях е запознат с нейното съдържание, съответно и с общо изразената позиция по всички въпроси, които са предмет на обсъждане в разпоредителното заседание.

Без основание е и възражението, че съдът не е предоставил думата на втория защитник – адв. Я. да изрази становището си по въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК, имащо за последица накърняване правото на защита на осъденото лице и на самия защитник. Следва да се отчете, че в случая не са налице данни, които да сочат на това двамата защитници да са били на различна позиция по някой от коментираните въпроси, за да се приеме, че са били лишени от възможността да представят своята теза пред съда, съответно и да поучат отговор по нея. Тъкмо напротив, както вече бе посочено по-горе, с оглед на депозираното по делото писмено становище по чл. 247б, ал.3 от НПК, изходящо от двамата защитници и от подс.Х., е несъмнено, че

позицията и на тримата е била съгласувана и представена в писмен вид, което е в подкрепа на извода, че правото на всеки да изрази становището си по обсъжданите в разпоредителното заседание въпроси не е било накърнено.

Не може да бъде споделено на следващо място възражението, че в произнесеното от съда определение по ал.5 на чл. 248, ал.1 от НПК не се съдържа отговор на оплакването на защитата за допуснати в хода на ДП съществени процесуални нарушения, налагащи прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора. Видно от съдебния протокол, /л.5 от протокол за проведено заседание на 04.05.2022г./ мотивирайки своя акт, РС-Нова Загора ясно е посочил, че „...възраженията, които са направени от страна на защитата, касаят събиране на доказателства, които процесуално-следствени действия могат да бъдат извършени в хода на съдебната фаза...“. Цитираното като част от мотивите на съда е несъмнено, че касае повдигнатите от защитата възражения за допуснати в хода на ДП процесуални нарушения, предвид на което и няма основание да се приеме пренебрегване от страна на съдебния състав на заявените от защитата искания за връщане на делото в предходния му етап на разследване. Впрочем, преценката на съда за неоснователност на искането за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора /с оглед конкретните аргументи, наведени от защитата в подкрепа на това искане/, не може да бъде критикувана, тъй като същата е основана на тълкуването на съдържанието на „понятието за допуснати на предварителното производство, съответно на полицейското производство, нарушения на процесуалните правила“, залегнало в Тълкувателно решение № 2 от 7.10.2002 г. на ВКС по т. н. д. № 2/2002 г., ОСНК. Според т.1 от цитираното ТР „процесуалните нарушения, допуснати при събирането и проверката на доказателствата, не съставляват основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора“. Съобразявайки горното, първата инстанция е дала правилен отговор на възраженията на защитата, в какъвто смисъл и същата не е допуснала нарушение на процесуалните правила, както се поддържа от искателя.

Изтъкнатото в искането нарушение на процесуалните правила поради пропуск на съда да се назначи преводач на осъдения Х., основано на твърдението, че на защитата и на самия подсъдим не е била дадена възможност да изразят становището си по въпроса дали е налице такава

необходимост, също не намира подкрепа в данните по делото. Действително, съдържанието на протокола от проведено пред първоинстанционния съд разпоредително заседание не установява изразено от защитниците на Х. становище по въпроса дали като гражданин на Сирийска Арабска Република, същият владее български език и дали е необходимо да му бъде назначен преводач. Не се установява също така съдът да е инициирал проверка на това обстоятелство при явяването на Х. за първи път в съдебното заседание, а именно проведеното такова на 07.09.2022г., каквото задължение несъмнено съдебният състав е имал съобразно разпоредбата на чл. 395б, ал.1 от НПК. В случая обаче от данните по делото ясно се установява, че позицията по въпроса за необходимостта от назначаване на преводач на Х., двамата защитници и самият Х. са изразили още при представения от тях по реда на чл. 247б, ал.3 от НПК писмен отговор на въпросите по чл. 248, ал.1 от НПК, който съдът вече обсъди по-горе. Видно от цитираното писмено становище, подписано както от двамата упълномощени от Х. защитници, така и от самия Х., в същото се съдържа изрично изявление, че „не са налице условия за назначаване на преводач“ на подсъдимото лице. Ето защо и няма основание да се счита, че преценката на първата инстанция относно липсата на необходимост от назначаване на преводач в процеса е била направена без да се съобрази становището на защитата и осъденото лице. Важно е да се отбележи, че възразявайки срещу подхода на съда по осигуряване правото на устен превод на осъдения, защитата не твърди последният да е бил в невъзможност да ползва езика на производството, т.е., че не е владее български език, а единствено, че „не е ясно“ как съдът е достигнал до извод, че той разбира езика, на който се води процеса. В този смисъл и доколкото са налице данни, че такова изявление е направено, макар и писмено от самия Х., то е очевидно, че съдът не е сгрешил в преценката си по този въпрос. Впрочем, за това, че осъденият Х. владее български език в степен, която да му позволи да разбере същността и характера на процесуалните действия и доказателствата, събрани в процеса, воден срещу него, свидетелстват и множеството обективни факти по делото – пребиваването на последния на територията на РБългария от 2011г. като бежанец, притежаващ национален паспорт № 005414777 и карта на чужденец с хуманитарен статут №..../01.07.2019г., издадена от МВР, както и издадено му от българските власти свидетелство за управление на МПС /спр. л.4-5 от ДП/, служебната

ангажираност на последния, която сам е декларирал – преводач към Фондация „Мисия криле“ /спр. л.52-53 от ДП/; сключен от Х. и подписан от него граждански договор №30/01.12.2020г. за извършване на работа чрез личен труд с Фондация „Мисия Криле“, със седалище и адрес на управление гр.Стара Загора, с приложена към него техническа спецификация на дейностите, които се задължава да осъществява по договора /спр. л.49-51 от нохд №86/2022г. на РС-Нова Загора/. Посочените по-горе данни убедително сочат на това, че спор по въпроса дали осъденият Х. владее български език, гарантиращо му правото на ефективно лично участие в процеса, не е налице. Съобразявайки горното, както и на основата на останалите доказателства по делото, сред които и показанията на разпитаните полицейски служители, свидетелстващи, че в разговора им с Х., същият е демонстрирал, че владее български език, както първата, така и въззивната инстанция основателно са приели, че не е налице необходимост да му бъде назначаван преводач. Нуждата от преводач очевидно не е била налице и при изслушване на осъдения Х. в съдебните заседания пред двете инстанции, предвид че последният е правил изявленията си именно на български език, без да обявява, че не разбира поставените му въпроси, съответно и становищата, които страните изразяват в хода на открития процес. Нещо повече, видно от протокола за проведено на 13.02.2023г. съдебно заседание пред въззивния съд /л.5 от протокола, л.30 от ВНОХД № 29/23г. на ОС-Сливен//, осъденият Х. ясно е заявил, че е бил ангажиран в гр.Харманли да извършва устен превод на бежанците, пребиваващи в РБългария, което безспорно е показател за степента му на владееене на българския език.

Настоящият състав на съда не констатира да е налице и претендираното от защитата съществено противоречие в мотивите на първоинстанционната присъда, касаещо съжденията на съда относно владееенето от страна на осъдения Х. на български език и информираността на последния за съдържанието на изготвения в хода на извършената му проверка талон за изследване, в който собственоръчно е изписал „приемам показанието“ /отчетените от Дръг теста положителни резултати за амфетамин и метамфетамин/. Позоваването, което защитата прави на частта от мотивите, се интерпретира превратно и извън контекста на цялостната аргументация на съда, с която е защитил преценката си, че осъденият Х. владее писмено и говоримо български език, позволяващо му да разбере както информацията в

талона за изследване, който е подписал с нарочното отбелязване, че приема отчетените резултати, така и последиците от това негово признание. Обсъждайки направените в горната насока възражения на защитата, съдът подробно и без всякакви противоречия е изложил съображенията си на каква основа стъпва, за да приеме, че Х. разбира български език и че правото му на защита в хода на проверката не е било нарушено. Ето защо и доводите, развити от защитата, че съдът не е изразил ясно становището си по въпроса дали Х. владее или не български език, не могат да бъдат приети за основателни.

Без основание е и оплакването, касаещо явна несправедливост на наложеното на осъдения Х. наказание. Обсъждайки значимите за индивидуализация на наказанието обстоятелства, решаващите съдилища не само не са подценили смекчаващите отговорността на Х. такива, а и са отдали превес на същите, на основата на който подход наказанието на последния е определено в минималния размер, предвиден за съответното престъпление - лишаване от свобода за срок от една година и глоба от 500 лева. Макар и лаконично, без да анализират всяко от обстоятелствата, имащо отношение към индивидуализацията на наказанието, съдилищата са отбелязали в своите мотиви, че отчитат тежестта на деянието и степента на обществена опасност на дееца, като на основата на изведените такива от данните по делото и съобразно преследваните от закона цели по чл. 36 от НК са приели, че наказанието следва да се определи при условията на чл. 54 от НК. Съобразявайки съвкупността от релевантни и доказани в процеса обстоятелства, очертаващи особеностите на конкретно извършеното деяние и характеристиките на личността на Х., настоящият състав на съда не намира основание за уважаване на искането за редуциране на наказанието. Видно е от приложената по делото справка за съдимост /спр. л.92-93 от нохд № 86/22г. на РС-Нова Загора/, че настоящото деяние не се явява изолирана проява в поведението Х., по отношение на когото се установява, че е налице и предходно осъждане с присъда по нохд № 661/2021г. на РС-Ихтиман на лишаване от свобода за срок от 6 месеца, в изпитателния срок на което е извършено и деянието, предмет на осъждане по конкретното дело. Очевидно е, че предприетата до момента наказателна репресия спрямо последния, не е способствала постигане на превъзпитателния и поправителен ефект. Управлението на МПС след употреба на наркотични вещества, е сред

категорията престъпни прояви на просто извършване, които поставят в опасност както самия водач, така и всички останали участници в движението, поради което и без оглед на това, че не е с характеристиките на „тежко престъпление“ по смисъла на чл.93 т.7 от НК, същото не предполага снизходителност при определяне на санкцията. Още повече, че в случая същото е извършено в рамките на изпитателния срок по предходно осъждане на дееца за извършено престъпление по чл.281, ал.2 от НК. Наред с това, видно е от приложената по делото справка за нарушител /спр. л.10 от ДП/, че Х. демонстрира устойчиви нагласи и поведение към нарушаване на правилата за движение по пътищата. Санкционирането на последния за краткия период от 2019 г. до 2021г. с три наказателни постановления, три фиша и издадени две ЗППАМ, свидетелстват за явното му незачитане на нормите, уреждащи безопасността на движение по пътищата. Отчетените обстоятелства несъмнено са такива, завишаващи личната степен на обществена опасност на Х., като едновременно указват на необходимост от по-строг подход при реализиране на наказателната репресия спрямо него с оглед постигане на целите по чл.36 от НК. Ето защо и настоящият състав на съда не би могъл да приеме, че определените в минимални граници наказания – лишаване от свобода и глоба, са явно несправедливи. Съгласно разпоредбата на чл.348, ал.5 от НПК, наложеното на един подсъдим /осъден/ наказание е явно несправедливо, когато то очевидно не съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК. В настоящият случай, такова несъответствие съобразно гореизложените съображения не може да се приеме, че е налице, тъй като очевидно решаващите съдебни инстанции са дали приоритет на смекчаващите отговорността обстоятелства, без да отчетат всички налични отегчаващи такива, които свидетелстват за липсата на превантивен ефект от изтърпените до момента наказания от дееца.

Правилно не е приложена нормата на чл.55 от НК, предвид липсата на многобройни или изключителни смекчаващи вината на Х. обстоятелства, обремененото му съдебно минало и престъпната упоритост. Извършеното от последния престъпление, с индивидуално проявените му характеристики не оправдава налагане на наказание, което да е по-ниско от минимално предвиденото в санкционната част на престъпния състав. По тези съображения настоящият състав на съда прие за правилен подхода на РС-

Нова Загора, утвърден от ОС-Сливен, наказанието на Х. да бъде определено при условията на чл.54 от НК, а не по чл.55 от НК, каквото искане се поставя понастоящем от защитата.

Мотивиран от изложеното, в пределите на предоставената му компетентност, настоящият съдебен състав не установи наличие на основания по чл. 422 ал.1 т.5 вр. чл. 348 ал.1 т.2 и т.3 от НПК, в какъвто обхват искателят е направил своите възражения. Поради това и възприе, че искането за отмяна на присъда № 58/15.11.2022 г., постановена по нохд № 86/2022 г. на Районен съд – Нова Загора, потвърдена с решение №36/20.02.2023г. по внохд №29/2023г. по описа на ОС-Сливен, следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице М. М. Х. за възобновяване на наказателното производство по нохд № 86/2022 г. по описа на Районен съд – Нова Загора и внохд №29/2023г. по описа на ОС-Сливен.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____